

A Comparative Study of Classifier Words between Isan Dialect and Central Thai Language

Nawaphon Kunmaneeleert

Thai department, Faculty of Education, Sisaket Rajabhat University [SSKRU], Thailand
E-mail: msluzifermai@gmail.com

Abstract

The purpose of this study was to compare classifiers in Standard Thai and Isan Thai Dialect in the type of word, structure and types of syllable. The results of the analysis of classifier words in Standard Thai and Isan Thai Dialect with the samples of 556 words. The type of noun words were mostly found, with 89.38 % (497 out of 556). In Standard Thai and 67.63% (376 out of 556) in Isan Thai Dialect. With regard to structures in the Standard Thai words one-syllable words were mostly found with 67.80 % (377 out of 556). In Isan Thai Dialect words one-syllable compound words were mostly found, with 86.15 % (479 out of 556). Regarding types of words, live syllables words were mostly found, with 51.98 % (298 out of 556) in Standard Thai and 59.89% (333 out of 556) in Isan Thai Dialect.

Keywords: Classifier Words, Isan Thai Dialect, Standard Thai Language

การศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐานในด้าน ชนิด โครงสร้างพยางค์ และประเภทของคำลักษณนามจากกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนเท่ากันคือ 556 คำ ชนิดของคำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐานชนิดที่พบมากที่สุดคือ ชนิดคำนาม ทั้งหมดจำนวน 497 คำ คิดเป็นร้อยละ 89.38 ของคำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐาน ชนิดของคำลักษณนามภาษาอีสานชนิดที่พบมากที่สุดคือ ชนิดคำนาม ทั้งหมดจำนวน 376 คำ คิดเป็นร้อยละ 67.63 ของคำลักษณนามภาษาอีสาน โครงสร้างพยางค์ของคำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐานลักษณะที่พบมากที่สุดคือ คำลักษณนาม 1 พยางค์ ทั้งหมดจำนวน 377 คำ คิดเป็นร้อยละ 67.80 ของคำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐาน โครงสร้างพยางค์ของคำลักษณนามภาษาอีสานลักษณะที่พบมากที่สุดคือ คำลักษณนาม 1 พยางค์มากที่สุด จำนวน 479 คำ คิดเป็นร้อยละ 86.15 ของคำลักษณนามภาษาอีสาน ประเภทของคำในคำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐานลักษณะที่พบมากที่สุดคือ คำเป็น 1 พยางค์ จำนวน 298 คำ คิดเป็นร้อยละ 51.98 ของคำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐาน ประเภทของคำในคำลักษณนามภาษาอีสานลักษณะที่พบมากที่สุดคือ คำเป็น 1 พยางค์ จำนวน 333 คำ คิดเป็นร้อยละ 59.89 ของคำลักษณนามภาษาอีสาน

คำสำคัญ: คำลักษณนาม, ภาษาอีสาน, ภาษาไทยมาตรฐาน

1. บทนำ

ภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันของคนไทยในปัจจุบันมีอยู่หลายภาษา จีนดา งามสุทธิ (2524, น. 47) ได้แบ่งภาษาตามลักษณะของภาษาที่ใช้อยู่ แบ่งเป็นภาษาถิ่นตามสภาพภูมิศาสตร์ได้ 4 ถิ่น คือ ภาษาไทยกลาง ภาษาถิ่นเหนือ ภาษาถิ่นใต้ และภาษาถิ่นอีสาน ซึ่ง เรืองเดช ปันเขื่อนขัตติย์ (2531, น. 135-136) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาถิ่นอีสานที่ใช้อยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยว่า ภาษาถิ่นอีสานมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระเดี่ยว 18 หน่วยเสียง หน่วยเสียงระประสม 2-3 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 4-6 หน่วยเสียง ซึ่งใกล้เคียงกับภาษาไทยมาตรฐานมาก การใช้คำในภาษาถิ่นอีสานนั้นจึงมีทั้งลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกันกับภาษาไทย

ลักษณะเฉพาะที่เป็นประการสำคัญประการหนึ่งของภาษาไทย คือ การใช้คำลักษณนามเพื่อบ่งบอกลักษณะ รูปร่าง ขนาด ปริมาณของคำนามและต้องใช้ให้ถูกต้องตามระเบียบของภาษาไทย พระยาอุปกิตศิลปสาร (2544, น. 72) นักภาษาศาสตร์ชาวไทยได้ให้คำจำกัดความของคำลักษณนามไว้ว่า “คำนามที่ใช้บอกลักษณะของ सामानยนามอีกทีหนึ่ง” เช่น คำเรียกมนุษย์ว่า “คน” เรียกสัตว์ว่า “ตัว” เรียกรถยนต์ว่า “คัน” เป็นต้น คำลักษณนามช่วยให้คำที่มีหลายความหมายมีความหมายชัดเจนขึ้น ดังเช่นเมื่อพูดว่า “กา” อาจหมายถึง กาทที่เป็นสัตว์หรือกาชนะ แต่ถ้าเราพูดว่า “กา 3 ใบ” กับ “กา 3 ตัว” ก็จะรู้ความหมายของ “กา” ชัดเจนขึ้น ซึ่งในภาษาอีสานเองก็มีการใช้ลักษณนามเช่นกัน

คำลักษณนามของภาษาอีสานนั้นมีลักษณะพิเศษหลายอย่าง เป็นคำบอกลักษณะ รูปร่าง ขนาด สันฐาน และปริมาณของคำนาม ทั้งยังเป็นคำขยายประเภทหนึ่ง ในภาษาอีสานคำนาม คำเดียวอาจใช้ลักษณนามได้หลายคำ เช่น คำว่า แห ไข่ว้า แห 1 ปาก แห 1 ดาง แห 1 ผืน แห 1 อัน แต่ภาษาไทยกลางใช้เพียงว่า แห 1 ปาก เท่านั้น ในคำลักษณนามของภาษาอีสานคำหนึ่งนั้นคือ หน่วย สามารถนำไปใช้กับคำนามต่างๆ เช่น มะม่วง 1 หน่วย ไข่ไก่ 1 หน่วย เป็นต้น สอดคล้องกับการศึกษาคำลักษณนามภาษาอีสานของ เจริญทอง ชำนาญรบ (2540) โดยอธิบายไว้ว่า คำลักษณนามภาษาอีสานส่วนใหญ่ถูกนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งตำแหน่งของคำลักษณนามภาษาอีสานมีการแบ่งตามลักษณะการเกิดและสามารถนำไปขยายคำกริยาได้ 2 ประเภท คือ ขยายคำกริยาแสดงอาการและขยายคำกริยาแสดงภาพ ซึ่งคำลักษณนามอีสานมักจะปรากฏในคำประเภช่าชื่อมากที่สุด โดยคำลักษณนามหนึ่งคำอาจจะนำไปใช้ได้กับคำนามได้อีกหลายคำ เช่น แดงโม 1 หน่วย หมอน 1 หน่วย เป็นต้น แต่ภาษาไทยจะใช้คำลักษณนามแตกต่างกันไป คือ มะม่วง 1 ผล ไข่ไก่ 1 ฟอง หมอน 1 ใบ

จากตัวอย่างที่ยกมาเทียบเคียงระหว่างคำลักษณนามภาษาไทยกลางและภาษาถิ่นอีสาน จะเห็นได้ว่าการใช้คำลักษณนามของภาษาอีสานนั้นมีคำที่ใช้มากกว่าภาษาไทยกลาง เพราะจะใช้ทั้งคำที่เป็นลักษณนามของภาษาไทยกลาง และคำลักษณนามที่เป็นลักษณนามของภาษาอีสานโดยเฉพาะ

จากที่กล่าวมาข้างต้น คำลักษณนามถือว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ทางภาษาของชาติก็ว่าได้ ไม่ว่าจะ เป็นภาษาไทยถิ่นใดต่างก็ล้วนแล้วแต่มีการใช้ลักษณนามทั้งสิ้น ดังนั้นคำลักษณนามจึงมีความสำคัญต่อการใช้ถ้อยคำในภาษาไทยทุกถิ่น และเนื่องจากคำลักษณนามในภาษาถิ่นอีสานมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นและมีลักษณะที่ใช้ร่วมกับภาษาไทยกลาง ผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจ ศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐานว่ามีความเหมือนและความแตกต่างของคำลักษณนามของทั้งสองภาษาอย่างไร โดยมีเกณฑ์ในการศึกษาจำแนกเป็น ด้านชนิดของคำ โครงสร้างพยางค์ และประเภทของคำในคำลักษณนาม โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษา คำลักษณนามของทั้งสองภาษา โดยเก็บข้อมูลและศึกษาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์

ต่อการศึกษาด้านภาษาถิ่นอีสานได้อีกทางหนึ่ง และเป็นการช่วยกันอนุรักษ์ภาษาไว้ไม่ให้สูญหาย

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน ในด้าน ชนิด โครงสร้าง พยางค์ และประเภทของคำในคำลักษณนาม

3. สมมติฐาน

คำลักษณนามระหว่างภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐานเมื่อนำมาเปรียบเทียบกันในด้าน ชนิด โครงสร้างพยางค์ และประเภทของคำแล้ว ปรากฏความแตกต่างในคำลักษณนามทั้งสองภาษาอย่างชัดเจน

4. ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร (Population) ที่ใช้ในการวิจัยได้จากการรวบรวมข้อมูลต่อไปนี้

1.1 คำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐาน รวบรวมจากพจนานุกรมลักษณนาม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน รวมทั้งสิ้น 556 คำ

1.2 คำลักษณนามภาษาอีสาน รวบรวมข้อมูลจากวิทยานิพนธ์คำลักษณนามภาษาอีสาน ของ เจริญทอง ชำนาญรบ โดยได้ทำการรวบรวมไว้ แบ่งเป็น คำลักษณนามภาษาอีสานที่รวบรวมจากพจนานุกรมจำนวน 582 คำ และรวบรวมจากการลงพื้นที่สัมภาษณ์ จำนวน 114 คำ รวมทั้งสิ้น 696 คำ

2. กลุ่มตัวอย่าง (Sampled Population) ของงานวิจัยนี้ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

2.1 คำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐาน ใช้กลุ่มประชากรทั้งหมดจำนวน 556 คำ มาใช้ในการวิเคราะห์ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ที่กำหนดไว้

2.2 คำลักษณนามภาษาอีสาน เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการเปรียบเทียบคำลักษณนามภาษาอีสานกับคำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐาน จึงจำเป็นต้องมีกลุ่มตัวอย่างต้องมีจำนวนที่เท่ากัน ดังนั้นจำนวนกลุ่มตัวอย่างของคำลักษณนามภาษาอีสาน จึงยึดจำนวนกลุ่มตัวอย่างของ คำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 556 คำ เป็นหลัก ซึ่งวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างของคำที่เป็นคำลักษณนามภาษาอีสาน ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มชั้น(Stratified sampling) คือ นำคำลักษณนามภาษาอีสานทั้งหมด 682 คำ มาจัดแบ่งตามกลุ่มพยัญชนะที่ปรากฏ จำนวน 33 ตัวอักษร ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการคือ 556 คำ ผู้วิจัยจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มด้วยอัตราส่วนที่เท่ากันคือ 17 คำ ต่อ 1 ตัวอักษร แต่ปรากฏว่ามี 16 ตัวอักษรที่มีอัตราส่วนไม่ถึง 17 คำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำคำจากตัวอักษรที่มีค่าเกินมาเพิ่มในกลุ่มคำที่มีค่าไม่ครบตามอัตราส่วน โดยตัวอักษรที่มีค่าเกินมีจำนวน 10 ตัวอักษร ที่มีค่าเกินเหลืออยู่จำนวนมาก ส่วน 7 ตัวอักษรนั้นมีจำนวนคำครบ 17 คำ ตามจำนวน จึงไม่มีค่าเกินเหลืออยู่ ผู้วิจัยจึงเลือกสุ่มในแต่ละกลุ่มด้วยอัตราส่วนที่เท่ากันอีกครั้ง คือ 18 คำ ต่อ 1 ตัวอักษร และผู้วิจัยจึงใช้วิธีการสุ่มจากเสียงพยางค์ คือ 1 พยางค์ 2 พยางค์ 3 พยางค์ และ มากกว่า 4 พยางค์ ในอัตราส่วนเท่า ๆ กันจนครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แท้จริงจำนวน 556 คำ

5. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นลักษณะงานวิจัยเชิงคุณภาพและมีการนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าเป็นแบบสถิติพรรณนา โดยนำข้อมูลจากการแจกแจงความถี่มาวิเคราะห์ตามเกณฑ์ในด้าน ชนิด โครงสร้างพยางค์ และประเภทของคำในคำลักษณนาม โดยคำนวณหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอตารางแสดงผลการเปรียบเทียบ

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

ภาษาอีสาน หมายถึง ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารของประชาชนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ภาษาไทยมาตรฐาน หมายถึง ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารทั้งทางการสนทนา ข้อความ ของประชาชนส่วนใหญ่และเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อราชการในประเทศไทย

7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปรมินทร์ ประภาการม, พิมพร วัฒนากมลกุล, วรวรรณ เวชชพิทักษ์ และปรีสร่า วันทยะกุล (2556) ศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำลักษณนามและการเปลี่ยนแปลงของลักษณนาม โดยอธิบายว่า คำลักษณนามมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพไม่สามารถแยกออกจากสภาพทางภาษาได้ การเลือกคำนามที่มีหน้าที่เป็นคำลักษณนามนั้นต้องมีการกำหนดตามมาตรฐานทางภาษาและคำนึงถึงข้อจำกัดของโครงสร้างการใช้คำลักษณนาม เพื่อให้ถูกต้องตามมาตรฐานการใช้ภาษา และในการใช้ คำลักษณนามนั้นขึ้นอยู่กับความเคยชิน ความรู้สึกในการใช้ภาษาที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมของภาษานั้น

นฤมล จันทระศุภวงศ์ (2528) ศึกษาคำลักษณนามในภาษาไทยถิ่นโคราช ที่บ้านบึงทับปร่างค์ ตำบลกระโทก อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา พบว่า คำลักษณนามในแต่ละประเภทนั้นจะแบ่งแยกออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. คำลักษณนามที่ปรากฏร่วมกับคำนามพบว่ามี 130 คำ และแบ่งย่อยออกเป็น 2 ประเภทได้แก่ (1) คำลักษณนามที่จำแนกตามคำนามที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมพบว่ามี 115 คำ โดยแบ่งย่อยออกเป็น 7 ประเภท ปรากฏว่ามีคำลักษณนามที่ปรากฏมากที่สุดคือคำลักษณนามที่ใช้กับคำนามประเภทสิ่งของ (2) คำลักษณนามที่บ่งบอกการซึ่ง ตวง วัด พบว่ามี 15 คำ

2. คำลักษณนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยาพบว่ามี 11 คำโดยแบ่งย่อยออกเป็น 2 ประเภท คือ ลักษณนามที่ใช้กับคำกริยาแสดงอาการ พบว่ามี 4 คำ และคำลักษณนามที่ใช้กับคำกริยา พบว่ามี 7 คำ

คะชุโอะ นะงะมะสึ (2550) ศึกษาการเปรียบเทียบคำลักษณนามภาษาไทยกับภาษาญี่ปุ่น โดยพบว่า การใช้คำลักษณนามทั้งสองภาษานี้มีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกัน โดยมีวิธีการใช้คำลักษณนาม ดังนี้

1. การใช้คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งมีชีวิต ซึ่งคำลักษณนามของไทยจะใช้กับมนุษย์ทั้งหมด 6 คำ และกับสัตว์ 2 คำ แต่ในภาษาญี่ปุ่นมีคำลักษณนามใช้กับมนุษย์ทั้งหมด 3 คำ และกับสัตว์ 5 คำ ในคำลักษณนามภาษาไทยที่ใช้กับสิ่งมีชีวิตจำแนกจากสถานภาพทางสังคม เพศ หรือ อาชีพ ส่วนในคำลักษณนามญี่ปุ่นจำแนกจากขนาดและรูปลักษณ์ภายนอกมากกว่า

2. การใช้ลักษณนามในสิ่งที่ไม่มีชีวิต ทั้งสองภาษาใช้คำลักษณนามตามรูปลักษณ์ภายนอกเช่นเดียวกัน

3. การจำแนกหมวดของคำลักษณนาม คำลักษณนามภาษาไทยมีคำที่แสดงหลายหมวด เช่น คำที่ใช้กับมนุษย์ สัตว์ อมนุษย์ และสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ ซึ่งคำลักษณนามเหล่านี้ไม่ปรากฏในภาษาญี่ปุ่น

8. ผลการศึกษา

8.1 เปรียบเทียบคำลักษณนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐานในด้านชนิด

ในการศึกษาเปรียบเทียบชนิดของคำลักษณนามในภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐานนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ชนิดของคำลักษณนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน โดยจำแนกชนิดของคำลักษณนามตามลักษณะของคำ แบ่งเป็น 8 ลักษณะ รวม 5 ประเภท ดังปรากฏดังต่อไปนี้ ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของคำลักษณนามตามชนิดของคำในภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน

ชนิดของคำลักษณนาม	ภาษาไทยมาตรฐาน		ภาษาอีสาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. คำลักษณนามที่มาจากคำนาม	(497)	(89.38)	(376)	(67.63)
คำนาม 1 พยางค์	342	61.51	303	54.50
คำนาม 2 พยางค์	132	23.74	61	10.97
คำนาม 3 พยางค์	16	2.87	10	1.80
คำนาม 4 พยางค์	6	1.08	-	-
คำนามมากกว่า 4 พยางค์	1	0.18	2	0.36
2. คำลักษณนามที่มาจากคำกริยา	(23)	(4.14)	(109)	(19.60)
คำกริยา 1 พยางค์	23	4.14	106	19.06
คำกริยา 2 พยางค์	-	-	3	0.54
คำกริยา 3 พยางค์	-	-	-	-
คำกริยา 4 พยางค์	-	-	-	-
3. คำลักษณนามที่มาจากคำบุพบท	(3)	(0.54)	(2)	(0.36)
คำบุพบท 1 พยางค์	3	0.54	2	0.36
คำบุพบท 2 พยางค์	-	-	-	-
คำบุพบท 3 พยางค์	-	-	-	-
คำบุพบท 4 พยางค์	-	-	-	-
4. คำลักษณนามที่มาจากคำสรรพนาม	(2)	(0.36)	(1)	(0.18)
คำสรรพนาม 1 พยางค์	1	0.18	-	-
คำสรรพนาม 2 พยางค์	1	0.18	1	0.18

ชนิดของคำลักษณะนาม	ภาษาไทยมาตรฐาน		ภาษาอีสาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
คำสรรพนาม 3 พยางค์	-	-	-	-
คำสรรพนาม 4 พยางค์	-	-	-	-
5. คำลักษณะนามที่มาจากคำวิเศษณ์	(2)	(0.36)	(27)	(4.85)
คำวิเศษณ์ 1 พยางค์	2	0.36	27	4.86
คำวิเศษณ์ 2 พยางค์	-	-	-	-
คำวิเศษณ์ 3 พยางค์	-	-	-	-
คำวิเศษณ์ 4 พยางค์	-	-	-	-
6. คำลักษณะนามที่เป็นได้ทั้งคำนามและคำกริยา	(25)	(4.50)	(32)	(5.75)
คำที่เป็นได้ทั้งคำนามและคำกริยา 1 พยางค์	3	4.14	32	5.75
คำที่เป็นได้ทั้งคำนามและคำกริยา 2 พยางค์	2	0.36	-	-
คำที่เป็นได้ทั้งคำนามและคำกริยา 3 พยางค์	-	-	-	-
คำที่เป็นได้ทั้งคำนามและคำกริยา 4 พยางค์	-	-	-	-
7. คำลักษณะนามที่เป็นได้ทั้งคำนามและคำวิเศษณ์	(2)	(0.36)	(9)	(1.62)
คำที่เป็นได้ทั้งคำนามและวิเศษณ์ 1 พยางค์	1	0.18	9	1.62
คำที่เป็นได้ทั้งคำนามและวิเศษณ์ 2 พยางค์	1	0.18	-	-
คำที่เป็นได้ทั้งคำนามและวิเศษณ์ 3 พยางค์	-	-	-	-
คำที่เป็นได้ทั้งคำนามและวิเศษณ์ 4 พยางค์	-	-	-	-
8. คำลักษณะนามที่เป็นได้ทั้งคำนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์	(2)	(0.36)	-	-
คำที่เป็นได้ทั้งคำนาม คำกริยา และ	2	0.36	-	-

ชนิดของคำลักษณะนาม	ภาษาไทยมาตรฐาน		ภาษาอีสาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
คำวิเศษณ์ 1 พยางค์				
คำที่เป็นได้ทั้งคำนาม คำกริยา และ คำวิเศษณ์ 2 พยางค์	-	-	-	-
คำที่เป็นได้ทั้งคำนาม คำกริยา และ คำวิเศษณ์ 3 พยางค์	-	-	-	-
คำที่เป็นได้ทั้งคำนาม คำกริยา และ คำวิเศษณ์ 4 พยางค์	-	-	-	-
รวม	556	100	556	100

จากตารางที่ 1 เมื่อเปรียบเทียบชนิดของคำลักษณะนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน พบว่า คำลักษณะนามภาษาไทยมาตรฐานพบชนิดของคำนามมากที่สุด ทั้งหมดจำนวน 497 คำ คิดเป็นร้อยละ 89.38 และชนิดของคำที่พบน้อยที่สุดคือ คำสรรพนาม คำวิเศษณ์ คำที่เป็นได้ทั้งคำนามและคำวิเศษณ์ และคำที่เป็นได้ทั้งคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ โดยแต่ละลักษณะนี้มีจำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.36 ในแต่ละลักษณะ ดังตารางข้างต้น

คำลักษณะนามภาษาอีสานที่พบชนิดของคำมากที่สุด คือคำชนิดคำนามทั้งหมดจำนวน 376 คำ คิดเป็นร้อยละ 67.63 ของคำลักษณะนามภาษาอีสาน และชนิดของคำที่พบน้อยที่สุดในลักษณะนามภาษาอีสาน คือคำชนิดคำสรรพนามทั้งหมดจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.18

8.2 เปรียบเทียบคำลักษณะนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐานในด้านโครงสร้างพยางค์

ในการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างพยางค์ของคำลักษณะนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์โครงสร้างพยางค์ของคำลักษณะนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน โดยจำแนกโครงสร้างของคำตามจำนวนของพยางค์ที่ประกอบกันขึ้นเป็นคำลักษณะนามนั้น เป็น 5 ลักษณะ รวม 16 ประเภท ดังที่ปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของคำลักษณะนามตามโครงสร้างพยางค์ของคำในภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน

โครงสร้างพยางค์	ภาษาไทยมาตรฐาน		ภาษาอีสาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. โครงสร้างคำลักษณะนาม 1 พยางค์	(377)	(67.80)	(479)	(86.15)
พยัญชนะต้น + สระ	41	7.37	52	9.35
พยัญชนะต้น + สระ + วรรณยุกต์	36	6.47	39	7.01

โครงสร้างพยางค์	ภาษาไทยมาตรฐาน		ภาษาอีสาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พยัญชนะต้น + สระ + พยัญชนะ สะกด	199	35.79	236	42.45
พยัญชนะต้น + สระ +วรรณยุกต์ + พยัญชนะสะกด	101	18.17	152	27.34
2. โครงสร้างคำลักษณะนาม 2 พยางค์	(154)	(27.70)	(65)	(11.69)
โครงสร้างคำหน้าและคำหลัง ต่างกัน	97	17.45	45	8.09
โครงสร้างคำหน้าและคำหลัง เหมือนกัน	57	10.25	20	3.60
3. โครงสร้างคำลักษณะนาม 3 พยางค์	(18)	(3.24)	(10)	(1.80)
โครงสร้างคำหน้าและคำหลัง เหมือนกัน แต่คำกลางแตกต่าง	7	1.26	3	0.54
โครงสร้างคำกลางและคำหลัง เหมือนกันแต่คำหน้าแตกต่าง	2	0.36	3	0.54
โครงสร้างคำหน้าและคำกลาง เหมือนกันแต่คำหลังแตกต่าง	8	1.44	2	0.36
โครงสร้างคำหน้า คำกลาง และ คำหลังเหมือนกัน	1	0.18	2	0.36
4. โครงสร้างคำลักษณะนาม 4 พยางค์	(6)	(1.08)	-	-
โครงสร้างพยางค์ที่ 1, 2 และ 3 เหมือนกัน แต่พยางค์ที่ 4 แตกต่าง	2	0.36	-	-
โครงสร้างพยางค์ที่ 2, 3, และ 4 เหมือนกัน แต่พยางค์ที่ 1 แตกต่าง	2	0.36	-	-
โครงสร้างพยางค์ที่ 1, 2, และ 4 เหมือนกัน แต่พยางค์ที่ 3 แตกต่าง	1	0.18	-	-
โครงสร้างพยางค์ที่ 1, 4 เหมือนกัน และ โครงสร้างพยางค์ที่ 2, 3 เหมือนกัน	1	0.18	-	-

โครงสร้างพยางค์	ภาษาไทยมาตรฐาน		ภาษาอีสาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. โครงสร้างคำลักษณะนามมากกว่า 4 พยางค์	(1)	(0.18)	(2)	(0.36)
โครงสร้างพยางค์ที่ 1, 2, 4, 5 และ 6 เหมือนกัน แต่พยางค์ที่ 3 แตกต่าง	1	0.18	-	-
โครงสร้างพยางค์ที่ 1, 2, 3, เหมือนกัน และพยางค์ที่ 2, และ 5 เหมือนกัน	-	-	1	0.18
โครงสร้างพยางค์ที่ 1 และ 4 เหมือนกัน และพยางค์ที่ 2, 3, และ 5 เหมือนกัน	-	-	1	0.18
รวม	556	100	556	100

จากตารางที่ 2 เมื่อเปรียบเทียบโครงสร้างพยางค์ของคำลักษณะนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน พบว่า คำลักษณะนามภาษาไทยมาตรฐานพบโครงสร้างพยางค์คำลักษณะนาม 1 พยางค์มากที่สุด จำนวน 377 คำ คิดเป็นร้อยละ 67.80 ของคำลักษณะนามภาษาไทยมาตรฐาน และคำลักษณะนามภาษาไทยมาตรฐานที่พบโครงสร้างพยางค์คำลักษณะนามน้อยที่สุด คือ คำมากกว่า 4 พยางค์ จำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.18 ของคำลักษณะนามภาษาไทยมาตรฐาน

คำลักษณะนามภาษาอีสานพบโครงสร้างพยางค์ของคำลักษณะนาม 1 พยางค์มากที่สุด จำนวน 479 คำ คิดเป็นร้อยละ 86.15 ของคำลักษณะนามภาษาอีสาน และคำลักษณะนามภาษาอีสานที่พบโครงสร้างพยางค์คำลักษณะนามน้อยที่สุด คือ คำมากกว่า 4 พยางค์ จำนวน 2 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.36 ของคำลักษณะนามภาษาอีสาน

8.3 เปรียบเทียบคำลักษณะนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐานในด้านประเภทของคำ

ในการศึกษาเปรียบเทียบประเภทของคำ ในคำลักษณะนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยได้จำแนกประเภทของคำตามจำนวนพยางค์คำเป็น คำตาย ที่ประกอบกันเป็นคำลักษณะนามนั้นๆ เป็น 23 ลักษณะ ดังปรากฏในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของคำลักษณะนามตามประเภทของคำในภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน

ประเภทของคำลักษณะนาม	ภาษาไทยมาตรฐาน		ภาษาอีสาน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. คำเป็น 1 พยางค์	289	51.98	333	59.89
2. คำตาย 1 พยางค์	88	15.83	146	26.26
3. คำหน้าคำตาย คำหลังคำเป็น 2 พยางค์	61	10.97	23	4.14
4. คำหน้าคำเป็น คำหลังคำตาย 2 พยางค์	14	2.52	6	1.08
5. คำเป็นทั้ง 2 พยางค์	52	9.35	21	3.77
6. คำตายทั้ง 2 พยางค์	27	4.86	15	2.70
7. 3 พยางค์ คำเป็น คำตาย คำเป็น	2	0.36	1	0.18
8. 3 พยางค์ คำตาย คำตาย คำตาย	3	0.54	1	0.18
9. 3 พยางค์ คำตาย คำตาย คำเป็น	4	0.72	3	0.54
10. 3 พยางค์ คำตาย คำเป็น คำเป็น	5	0.89	1	0.18
11. 3 พยางค์ คำเป็น คำตาย คำตาย	2	0.36	1	0.18
12. 3 พยางค์ คำเป็น คำเป็น คำเป็น	1	0.18	1	0.18
13. 3 พยางค์ คำเป็น คำเป็น คำตาย	1	0.18	1	0.18
14. 3 พยางค์ คำเป็น คำตาย คำเป็น	-	-	1	0.18
15. 4 พยางค์ คำตาย คำเป็น คำตาย คำตาย	1	0.18	-	-

ประเภทของคำลักษณนาม	ภาษาไทยมาตรฐาน		ภาษาอีสาน	
	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน
16. 4 พยางค์ คำเป็น คำตาย คำตาย คำตาย	1	0.18	-	-
17. 4 พยางค์ คำตาย คำตาย คำเป็น คำตาย	1	0.18	-	-
18. 4 พยางค์ คำตาย คำตาย คำเป็น คำเป็น	1	0.18	-	-
19. 4 พยางค์ คำตาย คำตาย คำตาย คำเป็น	1	0.18	-	-
20. 4 พยางค์ คำเป็น คำเป็น คำตาย คำเป็น	1	0.18	-	-
21. มากกว่า 4 พยางค์ คำตาย คำ เป็น คำตาย คำตาย คำเป็น คำเป็น	1	0.18	-	-
22. มากกว่า 4 พยางค์ คำเป็น คำเป็น คำตาย คำเป็น คำตาย	-	-	1	0.18
23. มากกว่า 4 พยางค์ คำเป็น คำเป็น คำเป็น คำตาย คำตาย	-	-	1	0.18
รวม	556	100	556	100

จากตารางที่ 3 เมื่อเปรียบเทียบประเภทของคำลักษณนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน พบว่า คำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐานปรากฏประเภทของคำลักษณนามที่พบมากที่สุด คือ คำเป็น 1 พยางค์ จำนวน 298 คำ คิดเป็นร้อยละ 51.98 ของคำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐาน และคำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐานที่ปรากฏประเภทของคำลักษณนามที่น้อยที่สุด คือ เป็นคำ

3 พยางค์ 2 ลักษณะ คำ 4 พยางค์ 6 ลักษณะ และเป็นคำมากกว่า 4 พยางค์ 1 ลักษณะ โดยแต่ละลักษณะมีจำนวนคำที่เท่ากันคือ 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.18 ดังปรากฏตามตาราง

คำลักษณนามภาษาอีสานปรากฏประเภทของคำลักษณนามที่พบมากที่สุด คือ คำเป็น 1 พยางค์ จำนวน 333 คำ คิดเป็นร้อยละ 59.89 ของคำลักษณนามภาษาอีสาน และคำลักษณนามภาษาอีสานที่ปรากฏประเภทของคำลักษณนามที่น้อยที่สุด คือ เป็นคำ 3 พยางค์ 7 ลักษณะ และเป็นคำมากกว่า 4 พยางค์ 2 ลักษณะ โดยแต่ละลักษณะมีจำนวนคำเท่ากันคือ 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.18 ดังปรากฏตามตาราง

9. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน ในด้านชนิด โครงสร้าง พยางค์ และประเภทของคำในคำลักษณนาม มีข้อสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

สรุปผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน ในด้าน ชนิด โครงสร้างพยางค์ และประเภทของคำในคำลักษณนาม ซึ่งจำนวนคำลักษณนามที่นำมาศึกษาเป็นคำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐานจำนวน 556 คำ และเป็นคำลักษณนามภาษาอีสานจำนวน 556 คำ ผู้วิจัยพบว่า คำลักษณนามของทั้งสองภาษาดังกล่าวมีความเหมือนและแตกต่างกันในด้านชนิด โครงสร้างพยางค์ และประเภทของคำ ดังนี้

ชนิดของคำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐานพบชนิดของคำนามมากที่สุด ทั้งหมดจำนวน 497 คำ คิดเป็นร้อยละ 89.38 ซึ่งมากกว่าคำลักษณนามภาษาอีสาน โดยคำลักษณนามภาษาอีสานที่พบชนิดของคำนามมากที่สุด คือชนิดคำนามทั้งหมดจำนวน 376 คำ คิดเป็นร้อยละ 67.63 จะเห็นได้ว่า ทั้งสองภาษามีลักษณะที่เหมือนกันคือ คำที่เป็นคำลักษณนามจะมาจากชนิดของคำนามมากที่สุดเพียงแต่แตกต่างกันที่จำนวนของคำเท่านั้น

โครงสร้างพยางค์คำลักษณนามภาษาไทยมาตรฐาน พบโครงสร้างพยางค์ของคำลักษณนาม 1 พยางค์มากที่สุด จำนวน 377 คำ คิดเป็นร้อยละ 67.80 ซึ่งน้อยกว่าคำลักษณนามภาษาอีสาน โดยคำลักษณนามภาษาอีสาน พบโครงสร้างพยางค์ของคำลักษณนาม 1 พยางค์มากที่สุด จำนวน 479 คำ คิดเป็นร้อยละ 86.15 จะเห็นได้ว่า ทั้งสองภาษามีลักษณะที่เหมือนกันคือ คำที่เป็นคำลักษณนามจะเป็นคำ 1 พยางค์มากที่สุดเหมือนกัน แต่แตกต่างกันที่จำนวนคำที่ภาษาอีสานจะมีมากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน

ประเภทของคำลักษณนามในภาษาไทยมาตรฐาน ปรากฏประเภทของคำลักษณนามที่พบมากที่สุดคือ คำเป็น 1 พยางค์ จำนวน 298 คำ คิดเป็นร้อยละ 51.98 ซึ่งมีจำนวนน้อยกว่า คำลักษณนามภาษาอีสาน โดยคำลักษณนามภาษาอีสานปรากฏประเภทของคำลักษณนามที่พบมากที่สุดคือ คำเป็น 1 พยางค์ จำนวน 333 คำ คิดเป็นร้อยละ 59.89 จะเห็นได้ว่า ทั้งสองภาษามีลักษณะของประเภทของคำที่มากที่สุดเหมือนกันคือ เป็นคำเป็น 1 พยางค์ แต่แตกต่างกันที่จำนวนคำ ซึ่งภาษาอีสานมีจำนวนคำมากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน

อภิปรายผล

จากการศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน ในด้านชนิด โครงสร้างพยางค์ และประเภทของคำในคำลักษณนาม พบว่าคำลักษณนามระหว่างภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันในด้าน ชนิด โครงสร้างพยางค์ และประเภทของคำแล้ว ปรากฏความแตกต่างในคำลักษณนามทั้งสองภาษาอย่างชัดเจนซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยจะเห็นได้ว่าทั้งสองภาษามีลักษณะที่เหมือนกันคือ คำที่เป็นคำลักษณนามจะมาจากชนิดของคำนามมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประมินทร์ ประภาการ และคณะ (2556) ศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำลักษณนามและการเปลี่ยนแปลงของลักษณนาม โดยอธิบายว่า คำลักษณนามมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพไม่สามารถแยกออกจากสภาพทางภาษาได้ การเลือกคำนามที่มีหน้าที่เป็นคำลักษณนามนั้นต้องมีการกำหนดตามมาตรฐานทางภาษาและคำนึงถึงข้อจำกัดของโครงสร้างการใช้คำลักษณนาม เพื่อให้ถูกต้องตามมาตรฐานการใช้ภาษา และในการใช้คำลักษณนามนั้นขึ้นอยู่กับความเคยชิน ความรู้สึกในการใช้ภาษาที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมของภาษานั้น

โครงสร้างพยางค์ของคำลักษณะนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน พบว่าคำที่เป็นคำลักษณะนาม มักจะเป็นคำ 1 พยางค์ ซึ่งในภาษาอีสานจะพบมากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน และประเภทของคำเป็น คำตาย ในคำ ลักษณะนามในภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งมีจำนวนน้อยกว่าคำลักษณะนามภาษาอีสาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เจริญทอง ชำนาญรบ (2540) ศึกษาคำลักษณะนามภาษาอีสาน โดยอธิบายอีสานไว้ว่า คำลักษณะนามภาษาอีสาน ส่วนใหญ่ถูกนำมาใช้ในชีวิตประจำวันเช่นเดียวกับคำลักษณะนามของภาษาไทยกลาง ซึ่งตำแหน่งของคำลักษณะนาม ภาษาอีสานได้มีการแบ่งตามลักษณะการเกิดได้เป็น เกิดตามโครงสร้างนามวลีและกริยาวลี คำลักษณะนามภาษา อีสานจะมีการนำคำลักษณะนามนั้นไปใช้ขยายคำกริยาอยู่ 2 ประเภท คือ ขยายคำกริยาแสดงอาการและขยาย คำกริยาแสดงภาพ ซึ่งคำลักษณะนามอีสานมักจะปรากฏในคำประเภทซ้ำชื่อมากที่สุด ทั้งยังคำๆ เดียวอาจจะ นำไปใช้ได้กับค่านานได้อีกหลายคำ เช่น แดงโม 1 หน่วย หมอน 1 หน่วย เป็นอาทิ

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเปรียบเทียบคำลักษณะนามภาษาอีสานกับภาษาไทยมาตรฐาน ในด้านชนิด โครงสร้างพยางค์ และประเภทของคำในคำลักษณะนามนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณะนามภาษาอีสานกับ ภาษาไทยมาตรฐาน ในด้านชนิด โครงสร้างพยางค์ และประเภทของคำในคำลักษณะนามเท่านั้น ซึ่งผู้สนใจ เปรียบเทียบคำลักษณะนามนั้นสามารถศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องต่อไปนี้

1. ศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณะนามภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นอื่น
2. ศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณะนามภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาอื่น
3. ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสร้างคำลักษณะนามภาษาอื่นกับภาษาอื่น เช่น ภาษาจีนกับภาษาญี่ปุ่น

เพื่อทราบความแตกต่างของวิธีการสร้างคำลักษณะนามของแต่ละภาษา

บรรณานุกรม

- คะชุโอะ นะงะมะซี. (2550). *การศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณะนามภาษาไทยกับภาษาญี่ปุ่น*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, คณะศิลปศาสตร์. สืบค้น จาก http://www.thesis.swu.ac.th/swuthesis/Tea_Tha_For_Lan/Nampeung_E.pdf.
- จินดา งามสุทธิ. (2529). *ภาษาศาสตร์ภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- นฤมล จันทรสกุลวงศ์. (2528). *ลักษณะนามในภาษาไทยถิ่นโคราช*. วิทยานิพนธ์ ด . ม .
กรุงเทพฯ ฯ : มหาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สืบค้นจาก [http://tdc.thailis.or.th/tdc/browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=64589&query=เจริญทอง ชำนาญรบ&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2560-12-27&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&result_id=1&maxid=1](http://tdc.thailis.or.th/tdc/browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=64589&query=เจริญทอง%20ชำนาญรบ&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2560-12-27&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&result_id=1&maxid=1).

- ปรมินทร์ ประภาการณ, พิมพ์ วัฒนากมลกุล, วรวรรณ เวชชพิทักษ์ และปรีศรา วันทยะกุล. (2556). *การศึกษาปัญหาการใช้ลักษณะนามในภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์, คณะศิลปศาสตร์. สืบค้นจาก http://tdc.thailis.or.th/tdc/browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=460511&query=ลักษณะนาม&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2560-12-27&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&result_id=1&maxid=1.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *ลักษณะนาม* (พิมพ์ครั้งที่ 6). นนทบุรี: สหมิตรพริ้นติ้ง.
- เรืองเดช ปันเขื่อนขัตย์. (2531). *ภาษาถิ่นตระกูลไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : มหajuพาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เหรียญทอง ชำนาญรบ. (2540). *คำลักษณะนามภาษาอีสาน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, คณะศึกษาศาสตร์. สืบค้นจาก http://tdc.thailis.or.th/tdc/browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=64589&query=เหรียญทอง ชำนาญรบ&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2560-12-27&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&result_id=1&maxid=1.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2544). *หลักภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.